

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. srpna 2024 odvolání obžalované **MgA. B. Š. P.**, narozené [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu v Benešově ze dne 13. května 2024, číslo jednací 10 T 11/2024-222, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu **se odvolání obžalované zamítá.**

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná MgA B. Š. P. uznána vinnou přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 4, alinea 1 trestního zákoníku. Trestného činu se obžalovaná podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustila tím, že ke dni 22. 9. 2023 nevydala svého nezletilého syna A. Š., narozeného [REDACTED], jeho biologickému otci M. Š., narozenému [REDACTED], ačkoli Okresní soud v Benešově rozsudkem vydaným pod č.j. 7 Nc 123/2021-616 ze dne 17. 7. 2023 rozhodl výrokem uvedeným pod bodem I. výroku rozsudku o tom, že se nezletilý A. Š. pro dobu do rozvodu svěruje do péče otce, a tento výrok rozsudku se stal vykonatelným dnem 22. 9. 2023, přičemž tomu předcházela výzva vyplývající z usnesení téhož soudu č. j. 7 Nc 123/2021-481 ze dne 3. 4. 2023 o výkonu rozhodnutí, kterým soud vyzval matku nezletilého k tomu, aby plnila předchozí soudní rozhodnutí, kterými byla předběžnými opatřeními opakovaně matce uložena povinnost ve stanovených termínech předat nezletilého do péče otce s poučením, že nebude-li styk řádně probíhat, soud nařídí výkon rozhodnutí uložením pokuty, kterou lze naříditi i opětovně a zůstane-li tento postup bezvýsledný, nařídí soud výkon rozhodnutí odnětím dítěte, přičemž tento postup se stal bezvýsledným, neboť se minimálně v období od 22. 9. 2023 do 3. 11. 2023 s nezletilým záměrně skrývala na nezjištěných místech, odmítala sdělit místo jejího pobytu s nezletilým soudu, aby tak zamezila jeho vydání biologickému otci, a takto jednala i přesto, že předmětnou soudní výzvu a uvedený rozsudek řádně převzala, načež byl usnesením Okresního soudu v Benešově č. j. 7 Nc 123/2021-707 nařízen výkon rozhodnutí odnětím nezletilého z péče matky, který byl realizován za asistence PČR po překonání aktivního odporu matky dne 2. 11. 2023.
2. Obžalované byl uložen trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku.
3. Proti rozsudku podala obžalovaná včasné odvolání, které zaměřila proti výroku o vině i výroku o trestu. V odůvodnění odvolání uvedla, že soud ke svému rozhodnutí dospěl zejména na základě svědecké výpovědi otce nezletilého MgA. M. Š. a listinných důkazů. Z výpovědi svědka Š. nevyplývalo, že by svým přístupem přispěl k hladkému průběhu předání, resp. převzetí nezletilého či k hladkému průběhu jeho styků s nezletilým. Je nepochybné, že rigidním se domáháním „svých práv“ hrotil situaci, když se v soudem nařízených termínech pro nezletilého nedostavoval vůbec, případně jej přebíral prostřednictvím třetích osob, na něž pak výkon svého práva osobně se stýkat se synem nedůvodně delegoval. Svá tvrzení soud opřel o přesvědčení, že obžalovaná dlouhodobě odmítala syna předávat otci, což však z provedeného dokazování nevyplývá, stejně tak soud neobjasnil, jaká konkrétní patření byla vůči obžalované v opatrovnickém řízení použita. Výrok je nelogický, neboť vinná obžalovaná z toho, že ke dni 22. 9. 2023 nevydala svého nezletilého syna A. Š. jeho otci, přičemž následně uvádí, že se minimálně v období od 22. 9. 2023 do 3. 11. 2023 s nezletilým záměrně skrývala na nezjištěných místech. Obžalovaná nehovořila o tom, že by se rozhodla soudní rozhodnutí vědomě a bezdůvodně nerespektovat, ale naopak zdůraznila, že se vždy snažila nezletilého chránit. Řízení vedené proti otci dosud nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Blažková

pravomocně odloženo či jiným způsobem skončeno. Své závěry soud ohledně možného zneužívání nezletilého otcem či nevhodného zacházení z jeho strany učinil bez jakéhokoliv odborného podkladu, když nejen nepřihlédl ke zprávám odborníků, ale ani tyto nevyslechl. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda obžalovaná byla vyzvána ke splnění rozhodnutí, jež měla vědomě mařit.

4. Obžalovaná dále uvedla, že pro náležité zjištění skutkového stavu je nezbytné provést důkaz i předmětným opatrovnickým spisem. Pokud by tak soud učinil, nepochybně by nemohl dospět k závěru, že délka trvání opatrovnického řízení byla dána jednak tím, že soud dával rodičům prostor k uzavření dohody a jednak procesní aktivitou samotné obžalované, a zvláště jejím nerespektováním soudních rozhodnutí, které vedlo k opakovaným vydáváním uváděných předběžných opatření, která musela být následně se spisem ke stížnosti obžalované předkládána stížnostnímu soudu, čímž se dle soudu jednání prodlužovala. Aktivita byla i na straně svědka Š■■■■, který se opakovaně domáhal úpravy styku s nezletilým, aniž by právo styku osobně vykonával. Opatrovnický soud nepřijal žádné opatření k nápravě rodinných vztahů, nenařídil rodičům žádnou odbornou pomoc. Obžalovaná nebyla za nerealizaci styku dle podkladových rozhodnutí pravomocně trestána. Obžalovaná se neztotožňuje s tím, že proti ní byla v opatrovnickém řízení použita „opatření“, podrobně popsala, že žádná odborná pomoc rodině nařízena nebyla, ačkoliv opatrovník poněkud nedůsledně toliko soudu její nařízení doporučoval. Obžalovaná nesouhlasí ani s právní kvalifikací předmětného jednání. Je nepochybné, že obžalovaná neměla úmysl soudní rozhodnutí mařit, ale naopak zajistit nezletilému bezproblémové dětství. Obžalovaná intenzivně spolupracovala s orgánem sociálně-právní ochrany dětí, respektovala veškerá jejich doporučení na odbornou spolupráci, zatímco svědek Š■■■■ veškerá tato doporučení mařil. Domnívá se, že je na místě v projednávané věci aplikovat zásadu subsidiarity trestní represe. Jde totiž o civilní spor a otázku související nikoli s trestním právem, nýbrž s právem rodinným. Obdobné konflikty mezi rodiči jsou bohužel v praxi velmi častým jevem. Z toho důvodu orgánům činným v trestním řízení nepřísluší, aby byl spor rodinně právní řešen nástroji trestněprávními. Obžalovaná má za to, že limity subsidiarity trestní represe dopadají na projednávanou věc více než na jakýkoli jiný případ. Zajisté není smyslem právní úpravy, aby trestněprávní řízení sloužilo jako nástroj pro dosažení cílů jednoho z rodičů v rámci pečovatelského sporu.
5. Obžalovaná proto navrhla, aby jí odvolací soud podle § 226 písm. a) tr. řádu podané obžaloby zprostil.
6. Obžalovaná se k veřejnému zasedání nařízenému u odvolacího soudu nedostavila. Vyrozumění o veřejném zasedání bylo obžalované doručeno dne 10. 7. 2024 a pětidenní lhůta obžalované k přípravě na veřejné zasedání (§ 233 odst. 2 tr. řádu) tak byla zachována (navíc se jednalo již o druhé veřejné zasedání nařízené v této věci). Odvolací soud proto rozhodl o konání veřejného zasedání v nepřítomnosti obžalované.
7. Z podnětu podaného odvolání krajský soud podle § 254 odst. 3 tr. řádu z hlediska vytýkaných vad přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků napadených podaným odvoláním i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalované není důvodné.
8. Okresní soud věnoval objasnění věci náležitou pozornost a v souladu s trestním řádem v hlavním líčení provedl všechny důkazy, které byly k objasnění skutkového stavu, o němž nevznikají důvodné pochybnosti, potřebné. Provedené důkazy pak logicky jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, jak ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, velmi pečlivě zhodnotil, a úvahy, kterými se přitom řídil, přesvědčivě vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku. V této souvislosti je třeba v obecné rovině připomenout, že hodnocení důkazů je výsadním právem procesního soudu, který důkazy provádí, a odvolací soud v podstatě není oprávněn do procesu hodnocení důkazů zasahovat, neprovede-li důkazy sám, či neshledá-li v hodnotících úvahách prvního soudu nelogičnosti, jednostrannost či opomenutí podstatných z důkazů vyplývajících skutečností.

V posuzovaném případě taková pochybení soudu prvního stupně zjištěna rozhodně nebyla, neboť skutkové závěry vyjádřené ve výroku o vině mají ve výsledcích provedeného dokazování plnou oporu. Námitky podaného odvolání jsou prakticky jen opakováním výhrad, které obžalovaná uplatnila již v předchozím řízení, a s nimiž se nalézací soud v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku zcela vypořádal.

9. Krajskému soudu tak nezbyvá než v souladu se závěry soudu nalézacího konstatovat, že okresní soud vzal zcela důvodně za základ svých skutkových zjištění rozsudek Okresního soudu v Benešově ze dne 17. 7. 2023 č. j. 7 Nc 123/2021-616, jímž byl nezletilý A ■■■■■ Š ■■■■■ svěřen do výchovy otce. Přičemž právě ohledně tohoto výroku opatrovnický soud vyslovil předběžnou vykonatelnost s tím, že lhůta k plnění běžela od doručení rozsudku obžalované. Vykonatelnost daného výroku tak nastala dne 22. 9. 2023. Je zjevné, že obžalovaná na doručení předmětného rozhodnutí a na povinnost předat nezletilého syna otci, reagovala tím, že i se synem opustila své bydliště a zdržovala se na neznámém místě, které, jak vyplývá z jejího sdělení ze dne 17. 10. 2023 (č. l. 124) neznal (oproti tvrzení obžalované v její výpovědi) ani právní zástupce obžalované (obdobně viz i výsledek šetření OSPOD na č. l. 127). V této souvislosti je velmi zarážející tvrzení obžalované v podaném odvolání, že otec nezletilého svým přístupem nepřispěl k hladkému průběhu předání nezletilého, když z výpovědi svědka Š ■■■■■ vyplývá, že v bydlišti obžalované pro syna opakovaně avšak bezvýsledně byl, a tyto pokusy o předání syna přestal (zcela logicky) realizovat právě poté, co obdržel e-mail od obžalované, že se synem „odjíždí do bezpečí“. Naopak otec měl zájem o realizaci výkonu předmětného rozsudku, o čemž svědčí jeho návrh na výkon tohoto rozhodnutí, jemuž bylo usnesením Okresního soudu v Benešově ze dne 26. 10. 2023 č. j. 7 Nc 123/2021-707 vyhověno. Ani poté však obžalovaná syna otci dobrovolně nevydala (ač jak ze samotného obsahu předmětného rozsudku, tak i z citovaného e-mailu obžalované, jakož i z opakovaných telefonických kontaktů s OSPOD obžalovaná věděla, že k tomu je povinna) a k odnětí syna obžalované došlo až na základě realizace výkonu rozhodnutí dne 2. 11. 2023 za asistence Policie ČR a to po předchozím překonání odporu obžalované.
10. Pokud obžalovaná v podaném odvolání mluví o hrocení situace ze strany otce nezletilého, pak s tímto závěrem se ve shodě se soudem nalézacím nemůže ani odvolací soud ztotožnit. Byť pro skutek, který je předmětem daného trestního řízení, není celá řada okolností uvedená v odvolání obžalované podstatná, pak pro celkový obraz sporu mezi obžalovanou a otcem nezletilého svědkem Š ■■■■■ je možné uvést, že zejména z listinných důkazů, jakož i z výpovědi svědka Š ■■■■■, zcela nepochybně vyplývá, že obžalovaná otci nezletilého dlouhodobě styk s nezletilým neumožňovala (ostatně proto byla soudem vydána celá řada předběžných opatření upravujících styk otce s nezletilým), na obžalovanou bylo působeno i prostřednictvím výzev ze strany opatrovnického soudu, jakož na ní bylo opakovaně apelováno jak ze strany opatrovnického soudu prvního stupně, tak ze strany soudu odvolacího. Ostatně i rozsudkem Okresního soudu v Benešově, jímž byl nezletilý svěřen do péče otce, byl z důvodu nerespektování vydaných předběžných opatření ve věci styku otce s nezletilým nařízen výkon rozhodnutí a obžalované byla uložena pořádková pokuta 20 000 Kč. Není tedy pravdou, že by z provedeného dokazování nevyplývalo, že obžalovaná dlouhodobě odmítala předávat syna otci, případně jaká konkrétní opatření byla vůči obžalované v opatrovnickém řízení použita. Zcela bezpředmětná, jak již uvedl soud prvního stupně, je námitka obžalované, zda otec si svého syna od obžalované vyzvedával (chtěl vyzvedávat) osobně, či prostřednictvím blízkých osob. Tuto možnost otec nepochybně měl a rovněž obžalovaná byla s tím, že tento postup je postupem zákonným, seznámena jak ze strany opatrovnického soudu, tak ze strany OSPOD.
11. Pokud jde o námitku obžalované, že výrok soudu prvního stupně je nelogický, neboť jednak klade obžalované za vinu, že dne 22. 9. 2023 nevydala nezletilého otci, jednak od této doby se do 2. 11. 2023 (zde je ze strany soudu prvního stupně zjevně omylem uvedeno datum 3. 11. 2023, což však na jeho skutkových závěrech nic nemění, neboť následně je v popisu skutku správně uvedeno datum 2. 11. 2023) s nezletilým záměrně skrývala na neznámých místech, pak odvolací soud v takto

popsaném skutku žádnou nelogičnost neshledává. Dne 22. 9. 2023 měla obžalovaná nezletilého syna předat otci, což neučinila, a toto její protiprávní jednání trvalo až do 2. 11. 2023, kdy jí byl syn na základě výkonu rozhodnutí odňat. Tímto popisem skutku je vystiženo, že protiprávní stav, který obžalovaná svým jednáním vyvolala a udržovala, trval po delší dobu, což podstatnou měrou zvyšuje společenskou škodlivost jednání obžalované a mimo jiné i vylučuje možnost postupu podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku (viz dále).

12. Podanému odvolání lze přisvědčit, že by v dané věci bylo vhodné, aby si nalézací soud opatřil podklady v podobě opatrovnického spisu, nicméně v daném případě je toto pochybení soudu prvního stupně v rovině vhodnosti, nikoli nutnosti. V samotném trestním spisu je totiž založena celá řada rozhodnutí a zpráv pocházejících ze spisu opatrovnického, které poměrně podrobným způsobem průběh opatrovnického řízení zachycují. Navíc předmětem trestního řízení je pouze jedno konkrétní jednání obžalované, jehož obsah je listinami založenými v trestním spisu zachycen zcela a vyčerpávajícím způsobem. Pokud pak obžalovaná argumentuje délkou opatrovnického řízení, jedná se o argument ve vztahu k trestnímu řízení zcela irelevantní (obdobně, že předmětný opatrovnický rozsudek nebyl vyhotoven v procesní lhůtě 30 dnů) nemající na závěry soudu trestního žádný vliv.
13. Soud prvního stupně zcela důvodně na jednání obžalované neaplikoval zásadu subsidiarity trestní represe. V této souvislosti lze plně odkázat na odůvodnění soudu prvního stupně pod bodem 17 napadeného rozsudku, k němuž lze doplnit, že v obecné rovině je trestným činem takový protiprávní čin, který trestní zákoník označuje za trestný, a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva (viz stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013 sp. zn. Tpjn 301/2012). Pojem společenské škodlivosti činu se vztahuje ke spáchanému činu, který zasáhl zájmy chráněné trestním zákoníkem, v tomto smyslu je poškodil, a navazuje rovněž na další pojmy v trestním zákoníku užití. Společenská škodlivost je pak naplňována jak vlastní povahou činu, tak jeho závažností. Předmětnou věc je tedy nezbytné posuzovat nejen co do naplnění formálních znaků skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 tr. zákoníku, které žádnou polemiku nevzbuzují, ale je třeba zejména zkoumat intenzitu škodlivosti jejího jednání, tj. toho, zda jsou se zřetelem na povahu a závažnost tohoto činu splněny podmínky pro uplatnění trestní represe. A v daném případě tyto podmínky považuje i odvolací soud za splněné. K tomuto závěru soud dospěl na základě toho, že trestněprávními normami bylo na obžalovanou působeno až v krajním případě, tedy až tehdy, kdy prostředky nápravy, jež v dané věci přicházely v úvahu, selhaly. Obžalovaná svým jednáním sledovala vyloučení otce z výchovy jejich syna, proto se se synem v rozporu s rozhodnutím opatrovnického soudu a v době bezprostředně na toto rozhodnutí navazující odstěhovala ze svého bydliště, zdržovala se na neznámém místě, čímž nejen že vědomě nerespektovala jí uloženou povinnost, ale otci zcela bránila ve styku se svým synem. Takto jednala přesto, že již předtím jí byla doručena výzva ze strany opatrovnického soudu, aby plnila předchozí soudní rozhodnutí, kterými jí bylo opakovaně předběžnými opatřeními uloženo ve stanovených termínech předat nezletilého do péče otce, jednak takto jednala i poté, co byl nařízen výkon rozhodnutí odnětím nezletilého, jakož i poté, co byla k plnění povinnosti uložené jí předmětným rozsudkem opakovaně telefonicky vyzývána ze strany OSPOD. K navození zákonného stavu vyplývajícího z předmětného rozhodnutí došlo až výkonem rozhodnutí

spočívajícím v odnětí nezletilého obžalované, a to za asistence Policie ČR, čemuž se obžalovaná aktivně bránila. Tedy obžalovaná sama svým jednáním zákonný stav vyplývající z vykonatelného soudního rozhodnutí nenavodila. Z uvedených skutečností je proto nezbytné vyvodit závěr, že soustavné a opakované nerespektování soudních rozhodnutí, a to přes opakované použití opatření v občanském soudním řízení, odůvodňuje vyvození trestněprávní odpovědnosti obžalované, neboť jde o případ společensky škodlivý, u něhož evidentně nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku.

14. Konečně je třeba uvést, že soud si je vědom důvodu, proč obžalovaná rozhodnutí soudu nerespektovala, a chápe pohnutky, které vyjádřila ve své výpovědi, a které jí ke spáchání jednání, jímž byla uznána vinnou, vedly. Obžalovaná však o vykonatelném soudním rozhodnutí věděla a byla si vědoma i toho, že rovněž otec nezletilého může mít obdobné pocity z toho, že mu svým jednáním ve styku s jeho synem a v jeho výchově brání. Analogicky lze tak odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2017 sp. zn. 7 Tdo 1728/2016, podle něhož *jestliže si obviněný byl vědom uloženého trestu zákazu pobytu, a přesto tento zákaz cíleně porušil, pak z hlediska naplnění subjektivní stránky přestupku máření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku nemá žádný význam motiv či pohnutka vedoucí k tomuto porušení.*
15. Lze tedy shrnout, že procesní soud se se všemi provedenými důkazy zcela logicky vypořádal, vypořádal se i s jednotlivými námitkami obžalované, a na základě provedených důkazů učinil závěry, které přesvědčivě vyložil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a které i odvolací soud považuje za správné. Pro stručnost tak lze i v dalších částech na tyto závěry zcela odkázat. Odvolací soud se rovněž ztotožnil s důvody, které soud prvního stupně vedly k tomu, že neprovedl důkazy navržené obžalovanou. Ani odvolací soud nepovažuje za nezbytné doplňovat dokazování výsledkem bývalého právního zástupce obžalované Mgr. B. [REDACTED] Š. [REDACTED], neboť okolnosti, které jmenovaný jménem obžalované sdělil opatrovnickému soudu dne 2. 10. 2023 (č. l. 122-123) vyplývají jak z úkonu, který obžalovaná učinila osobně (z e-mailu, který obžalovaná dne 26. 9. 2023 zaslala otci nezletilého), tak i ze samotného faktického jednání obžalované. Již z těchto skutečností je nepochybné, že obsah sdělení Mgr. Š. [REDACTED] opatrovnickému soudu vyjadřoval postoj samotné obžalované a nikoli postoj, který by ze své vlastní vůle vyjádřil její právní zástupce. Stejný závěr lze učinit i k návrhu na vyžádání si zprávy od Policie ČR ohledně prověřování trestního oznámení, které na otce nezletilého podala obžalovaná. Je zjevné, že v dané věci nebylo přistoupeno k zahájení trestního stíhání M. [REDACTED] Š. [REDACTED], věc je již téměř dva roky ve stádiu prověřování, a pokud je namítáno, že z délky tohoto řízení lze dovozovat, že se jmenovaný mohl trestné činnosti dopustit, pak odvolací soud tento závěr nesdílí. Pokud by zde byly dány jasné skutečnosti odůvodňující zahájení trestního stíhání otce nezletilého, pak by již nepochybně bylo trestní stíhání zahájeno, což se nestalo, a pokud policie danou věc stále prošetřuje, pak je třeba uvést, že tento postup je obvyklý již s ohledem na skutečnost, o jak závažnou trestnou činnost by se mělo jednat. To však nic o vině či nevině otce nezletilého nevypovídá a rozhodně to nemá žádný vliv na závěr o vině obžalované ve vztahu k jednání, jímž byla uznána vinnou. Odvolací soud proto oba návrhy na doplnění dokazování zamítl.
16. Naprosto přílehavá je právní kvalifikace, kterou soud prvního stupně na jednání obžalované použil. Rovněž s ní se odvolací soud ztotožnil a může proto zcela odkázat na body 14-16 odůvodnění napadeného rozsudku.
17. Krajský soud neshledal důvody ke změně výroku o trestu. Soud prvního stupně podrobně popsal, jakými úvahami se při rozhodování o druhu a výměře trestu řídil, a které skutečnosti vzal za podstatné. Správně poukázal na dosavadní trestní a přestupkovou bezúhonnost obžalované, jakož i na okolnosti věci. Pokud uzavřel, že na obžalovanou je možné působit výchovným trestem, který uložil ve třetině zákonné trestní sazby, a současně stanovil nejkratší možnou zkušební dobu, nelze tomuto závěru nic vytknout. Takto obžalované uložený trest rozhodně nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný, který jediný by mohl odvolací soud k odvolání obžalované ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) modifikovat. Nalézacímu soudu je však třeba vytknout pochybení, kterého se

dopustil ve výroku o trestu odkazem na ustanovení § 337 odst. 1 tr. zákoníku. Z obsahu napadeného rozsudku je však nepochybné, že soud prvního stupně trest obžalované správně ukládal podle trestní sazby stanovené v § 337 odst. 4 tr. zákoníku (v sazbě do jednoho roku trestu odnětí svobody – viz bod 20 odůvodnění napadeného rozsudku) a že citované pochybení je pochybením toliko administrativním. Odvolací soud proto ponechal rozsudek v platnosti tak, jak byl vyhotoven soudem prvního stupně, nicméně považoval za nezbytné na toto pochybení soudu prvního stupně poukázat a odstranit tak případné pochybnosti.

18. Krajský soud tedy po přezkoumání věci neshledal v postupu nalézacího soudu ani v napadeném rozsudku pochybení v neprospěch obžalované, a proto podané odvolání jako nedůvodné zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by takto bylo označeno.

Praha 13. srpna 2024

JUDr. Jitka Sochorová v.r.
předsedkyně senátu